

**ПІД СВІТОВИЙ СУД
РОСІЮ**

за

**народовбивчий
ГОЛОД**

В

УКРАЇНІ

СТАНОВИЩЕ ОУН

1933-1983

У 50-ТУ РІЧНИЦЮ ЗНИЩЕННЯ

7-8 МІЛЬЙОНІВ УКРАЇНЦІВ

У Р И В О К З ДОКУМЕНТІВ У 50-РІЧЧЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

На сторінках американської преси у 1935 році появилися репортажі американського журналіста Томаса Вокера про штучний голод в Україні у 1932-33 рр. Ці документи ясно вказують на те, що Москва є спричинником голоду в Україні, і її метою було зліквідувати український опір наїзникам. На жаль, ці документи появилися запізно, щоб скерувати публічну опінію Заходу в напрямі якоїсь конкретної допомоги.

Так, наприклад, заввага Вокера, що „будь-яка допомога цього року (1933) мусить прийти ззовні — допомога безпосередньо селянам, а не за посередництвом адміністраторів у Москві, котрі цим голодом навмисне ліквідують людей”.

Однак документація, яку Вокер встиг вивезти з України, відкрила світові очі на страшну правду в той час, коли Захід під впливом московської пропаганди не вірив, що панував будь-який голод. Статті були вдарючі і тим, що були друковані якраз у час, коли західні держави імпортували збіжжя з Советського Союзу і нав'язували ближчі економічні стосунки з Московією.

У нижче поданому уривкові Вокер особливо наголошує трагедію родин, чоловіків яких вивезено до концтаборів тільки за те, що вони старалися придбати їжу для родин. Ось так переповідає він розмову з дев'ятилітньою дівчинкою, яка блукала вулицями міста Києва:

- Де мешкаєш?
- Ніде.
- Де твої батьки?
- Загинули.
- Де загинули?
- В Чернігові.
- Як загинули?
- Не було що їсти.
- Де ти ночувала?
- В порожньому возі, поза плотом.
- Чи хочеш стати комуністкою?
- Ні, я хочу вмерти і бути з мамою.

(3 березня 1935 р. „Чікаго Геральд енд Екзамінер”)

Віктор Цимбал.

Україна 1933 р.

„Якби хтось додумався до того, що треба судити народним судом злочинців тих років, як ми судимо досі фашистських злочинців, настав би страшний суд, що тривав би тисячу і дві ночі.”

(Вячеслав Чорновіл, „Останнє Слово”)

ПІД СВІТОВИЙ СУД РОСІЮ ЗА НАРОДОВБИВЧИЙ ГОЛОД В УКРАЇНІ

В цілій історії змагання Росії знищити українську націю, найжорстокішим періодом були 1932-1933 роки. На наказ російських імперіялістів був добре підготований і проведений в завойованій ними Україні всенародний штучний голод, в часі якого загинуло приблизно вісім мільйонів українського населення.

Цей страшний злочин прийшов після завоювання і знищення російською державою української національної держави, що постала й оформилася Актами 22 січня 1918 р., 1 листопада 1918 р. і 22 січня 1919 р. Впродовж трьох років українська держава боронилася перед агресією комуністичної Росії, антикомуністичних армій Денікіна і польських імперіялістів. Аж переважаючі ворожі сили заволоділи Україною. Однак негайно продовжувалася в Україні збройна і політична визвольна боротьба проти займанців, що проходила весь час впродовж 20-их і 30-их років. Її очолювали: Братство Української Державности, з еміграції — Українська Народна Республіка під керівництвом сл. пам. головного отамана і президента Симона Петлюри, Українська Військова Організація та від 1929 р. Організація Українських Націоналістів очолені полк. Євгеном Коновальцем, Спілка Визволення України очолена проф. Сергієм Єфремовим та Спілка Української Молоді керована Миколою Павлушковим. Ризьким договором із 18 березня 1921 р., Російська СФСР і Польща розподілили між собою українські землі та замирилися в спільній боротьбі проти українського визвольного-націоналістичного руху.

Після перебрання влади в Росії в жовтні 1917 р. Російською Комуністичною Партією большевиків під керівництвом В. Іл. Леніна російські армії негайно рушили на підбій всіх сусідніх із Росією націй, щоб відновити імперію зліквідовану визвольними рухами уярмлених царською Росією націй, які відбудувували свої національні держави. Побіч інвазії військ РСФСР, проти української держави повела брутальну й масову підричну роботу РКПб, а також таємна російська поліція — ЧК. Щойно коли російські агресори загарбали більшу частину України, на наказ із Москви створено 19 лютого 1920 р.

Совет Народних Комісарів УССР. На наказ Москви Совнарком УССР відбув у Харкові в травні 1920 р. т. зв. четвертий з'їзд советів України, який рішив стати "членом Всеросійської Соціалістичної Федеративної Советської Республіки" та формально підпорядкував найважливіші свої "комісаріяти" (міністерства) Совнаркомові РСФСР. 28 грудня 1920 р. цей же Совнарком УССР підписав із РСФСР "робітничо-селянський союзний договір", зводячи УССР до становища складової частини російської держави. Врешті, на I з'їзді Союзу Советських Соціалістичних Республік у Москві видано 30 грудня 1922 р. Деклярацію і Договір про оформлення відновленої російської імперії під назвою „Союз Советських Соціалістичних Республік”, з тією самою владою, що й діяла до того часу в РСФСР під назвою Совнарком, очоленого В. Іл. Леніном. Ця насильницька, завойовницька, російська імперія діяла без жодної формальної державної конституції аж до 1924 р., бо щойно тоді, 31 січня, прийнято на II з'їзді советів конституцію ССР.

Отже, вся влада на українських землях, здобутих в агресивній війні російськими арміями, знаходилася на початку 30-тих років у Москві, столиці російської імперської держави. Впродовж 20-их років москалі закріпилися на міжнародному відтинку: майже всі європейські держави визнали дипломатично ССР. Важливим осягом для росіян був договір з Німеччиною, заключений у Рапалло 16 квітня 1922 р., на основі якого демократична Німеччина впродовж чергових 5 років допомагала сильно розбудувати модерну російську армію та военний промисел. Ленін увів т. зв. Нову Економічну Політику, що причинилася до розбудови імперського господарства. За 10 років большевики також широко розбудовували свою тоталітарну імперську організацію під назвою Всеросійської КПб, а згодом перейменованої у Всесоюзну КПб. Виросла російська Червона Армія та імперська терористична організація під назвами ВЧК-ОГПУ.

Всі ці заходи розбудови імперії в 20-их роках не задовольнили російських расистів і шовіністів, бо українська нація пульсувала сильним самобутнім національним життям, хоч під поверхнею політично-мілітарного поневолення. Тож у столиці Росії рішено реалізувати націо-вбивчу політику, що включати-ме знищення української інтелігенції, українського релігійно-церковного життя, національного господарства й основи української нації — українського селянства. Цей страшний злочин

проти людства схвалила здійснити тодішня панівна російська еліта.

У 1927 році москалі розпочали ліквідувати УАПЦ, усунувши від її керівництва митр. В. Липківського. У грудні 1927 р., XV-ий з'їзд ВКПб схвалив постанову про т. зв. добровільну колективізацію селянства. Рішено „забезпечити інтереси бідного і середнього селянства в боротьбі з куркулями...” Москалі повели на велику скалю протинаціональний курс розкладання української нації з середини при допомозі створення штучної ворожнечі між різними групами населення.

У 1928 році розпочали впроваджувати примусову колективізацію. Рівночасно в 1927-1930 роках, москалі перевели більшість військових частин, зложених із примусово рекрутованих українців поза межі України, щоб вони не виступили на захист масово мордованих земляків. На їх місце в Україну спроваджували чисто російські військові частини. У цьому ж 1928 році москалі зорганізували т. зв. Шахтинський процес, в наслідок якого у Донбасі зліквідували 50-60 відсотків національно-свідомого українського елементу в індустрії, комунікації, транспорті тощо. Одначе російські окупаційні укази не мали великого впливу на українське селянство йти до колгоспів, бо в січні 1929 р. всього 5,6% селян опинились у колгоспах.

6 квітня 1929 р. Совнарком ССРСР видав наказ енергійно винищувати українське середнє селянство, що його прозвали „куркулями”. Коли ж 27 грудня 1929 р. Йосиф Сталін проголосив тези про ліквідацію „куркуля як кляси”, то це рішення відносилось в першу чергу до України, бо Росія тоді була майже сколективізована. На початку 1930 р., 80-90% російського селянства без особливого спротиву опинилось у колгоспах. Зате в Україні селяни були споконвічними носіями індивідуалізму, упертими прихильниками приватної власности, консервативними захисниками прадавніх національних традицій, і тому не хотіли вступати до отарного типу колгоспів. Найзакордонніше і національно-найактивніше українське селянство було у великій мірі знищене ще в період „воєнного комунізму”. А в 1929-32 роках, москалі насильно вивезли на Сибір або на північ Росії до двох мільйонів т. зв. „куркулів”, тобто середньої групи селянства і взагалі середньої верстви народу, а 300-400 тисяч їх розстріляли на місці. Рівночасно ворожа російська влада повела наступ на Українську Автокефальну Православну Церкву, що мала великий духовно-моральний

вплив на український нарід. 8 квітня 1929 р. окупант проголосив заборону УАПЦ. До кількох років москалі знищили майже всіх 35 єпископів та тисячі священників. В той сам час, ворог посилив наступ на вільну українську національну науку, ліквідуючи різні наукові та освітні установи і винищуючи під різними претекстами українських учених і тисячні кадри педагогів і учителів.

5 січня 1930 р. Совнарком ССР видав новий закон про прискішену колективізацію, головно України. Знову ж 15 квітня розпочався в Харкові т. зв. показовий суд над провідниками СВУ і СУМ. У зв'язку з тим судом москалі знищили 100-150 тисяч освіченого й свідомого активу української нації. В Україну сунули все нові лави російського активу „двадцятип'ятитисячників” — окремої спеціально вишколеної групи москалів задля здійснення російської політики націоциду і етноциду України.

У 1931 році Москва прислала Михайла М. Майорова на пост наркома постачання УССР, а її колоніальна агентура провела останню підготовку проведення одного з найбільших в історії людства злочинів — вимордування багатьох мільйонів українських селян. Цим звірячим злочином москалі задумали зломати національну одність і самобутність української нації і підірвати основні біологічні сили України. Проведено чистку секретарів райкомів у всій УССР від тих українців, що в них могло залишитися хоч трішки людського почуття, не кажучи про національну свідомість і гідність.

З початком 1932 р. шалів в масах населення голод, бо більшість харчів москалі вже встигли зрабувати. Вже в перших місяцях року вимирали сотнями тисяч українські діти, старші віком люди, слабші, але також матері й мужчини. Проте 1 липня 1932 р. появилася черговий драконський закон російських садистів і нелюдів про т. зв. охорону соціалістичного майна, ув'язнення навіть за збирання колосків, залишених на полях, відбирання жорен тощо. Москалі кваліфікували призначених на смерть мільйони селян як „зłodіїв”. Цим законом москалі властиво, привласнили собі все майно українських селян, а за споживання українськими селянами власних плодів їхньої рідної землі встановлено кари: „розстріл з конфіскацією всього майна і з заміною при зм'якшувальних умовах, позбавлення волі не менше 10 років з конфіскацією всього майна.” 22 серпня 1932 року російські звіроднілі садисти встановили в Укра-

їні „закон про боротьбу зі спекуляцією”, тобто українців, призначених на знищення окреслили як „спекулянтів”, бо людей ліквідували лише за те, що вони десь знаходили якісь харчі. До того доходили давніші розпорядження, в яких наших селян називали „бандитами” тощо.

В українських містах люди купували харчі на спеціальні картки, яких не мали українські селяни. Знову ж в Росії жодного голоду взагалі не було. Тому селяни їхали і йшли до міст і в Росію за харчами. В українських містах вони масово вимирали на вулицях не доставши ніякого харчу, а в Росії хоч могли

Богдан Певний.

Україна в 1933 році

купити харчі або виміняти за різні речі, то на кордоні між РСФСР і УССР все це добро забирали московські поліцейні, комсомольські і військові відділи, які встановили тотальну харчову блокаду України. Наших нещасних селян вони називали спекулянтами та карали за придбані харчі 5-10-річною неволею в концентраційних таборах. І українські селяни вимирали з голоду сотнями тисяч щомісяця.

Надійшов 1933 рік. В січні москалі запровадили для України і інших уярмлених ними націй систему паспортів під гаслом: „Паспортизація — смертельний удар для клясового ворога!” Це був офіційний вирок російської держави для ма-

сового винищення великої частини населення України. Це явний міжнародний злочин.

Зразу після появи цього сатанічного закону, російський Совнарком прислав в Україну Павла Постишева на пост 2-го секретаря ЦК КП/б/У для проведення його в життя. Разом з ним прибули свіжі російські кадри катів, так звані п'ятнадцятитисячники, політкомісари. Постишев одержав від Сталіна необмежені диктаторські права — вигубити якнайбільше українського населення. Як помічника Постишеву, Москва призначила В. Баліцького, відомого садиста й кримінального злочинця, на шефа ГПУ УССР. Окупаційна влада зразу провела чистку колоніальної партії та колоніальної адміністрації від всіх українців, в яких могла залишитися ще хоч крихітка українського почуття чи сантименту. Тоді багато з цих запродавців-перевертнів поповнили самогубство, усвідомивши собі, що вони були причетні до російської народобивчої расистської політики (М. Хвильовий, М. Скрипник, М. Стронський і інші). Москалі розстріляли 35 вищих колоніальних урядовців-українців з Наркомзему і Наркомради. Вони знищили 34 українських комуністів з центральних органів колоніальної компартії.

А українське сільське населення вмирало сотнями тисяч щомісяця. Стан в Україні був гірший ніж в Дантовому пеклі. Сам диявол напевно руками російських катів винищував нашу християнську націю. В кожній селянській хаті були на почесному місці християнські ікони, що їх банди російських безбожників з дикістю нищили. Число всіх українців, які загинули від зорганізованого москалями Україно-вбивчого голоду в 1932-1933 роках точно годі встановити. Сам Баліцький, шеф ГПУ в Україні, подав цифру 8-9 мільйонів. М. Скрипник, співучасник у знищуванні нації, з якої вийшов, подав американському комуністові Адамові Тавдудові цифру 8 мільйонів людей, знищених голодом ще до часу його самогубства. А кол. працівниця статистичного бюро УССР, Галина Вільна, скалькулювала число загинулих від голоду українців на 6,5 мільйона. Фактом є, що в цих двох роках не було випадків, щоб хтось помер в Росії від голоду, бо з України везли в Росію безперерви зрабовані харчі. Щобільше, москалі вивозили в 1932-33 роках українську пшеницю до інших країн і продавали її за демпінгову ціну. Але в самій лише українській Кубані москалі виморили голодом десятки тисяч населення. Отже, в той

час, коли Росія „благоденствувала” зі задоволення, що нарешті зможе зліквідувати українську націю та загарбати її для себе як свій „лебенсraum”, то Україна вмирала з голоду під чоботом і наганом російських озвірілих сатаністів.

В обличчі цього всенародного убивства бліднуть і німецький злочин супроти жидів і поляків, турецька екстермінація вірменів, злочин Хмер Руж у винищуванні камбоджійців, злочин Іді Аміна в Уганді, чи нігерійське винищування населення Б'яфри.

Злочин народобивства українців був запланований і підготований російською державою, і проведений сотнями тисяч москалів: 25-тисячниками, 15-тисячниками, російськими бригадами і загонами ГПУ, тисячними російськими кадрами комсомолу і ВКПб та при допомозі військ окупаційної Червоної Армії та місцевих російських колоністів. Очевидно, вони притягали до співучасті у своїм злочині націовбивства різні меншини та місцевих зрадників-ренегатів. **За сім-вісім мільйонів українських дітей, жінок і чоловіків, знищених голодом у 1932-33 роках відповідає російська імперія, її державна національна еліта та велика частина активу російського народу, що брала участь у проведенні цього страшного міжнародного злочину.** Це расистська політика, перед якою меркне навіть гітлерівсько-нацистський расизм. Ніхто в тодішній Росії не виступив проти цих нелюдських звірств, поповнених в завойованій Україні. Навпаки, десятками тисяч москалі охоче їхали в Україну задля рабунку, наживи та колонізації найкращих українських земель. Зразу після вимертя українського населення, на опорожнені місця приїжджали транспорти колоністів з різних губерній Росії: Уфи, В'ятки, Калуги та Ленінграду і Москви. З дикою жадобою ці зайти добивали рештки ослаблених людей та займали без найменшого співчуття найкращі землі українських селян.

Організація Українських Націоналістів під проводом полк. Євгена Коновальця і крайового провідника Степана Бандери повела по всій Європі широку інформаційну акцію про шалючий націовбивчий голод в Україні. На наказ Проводу, бойовий референт в Крайовій Екзекутиві на Західніх Українських Землях, Роман Шухевич, підготовив, а бойовик ОУН, Микола Лемик, виконав атентат на большевицький консулят у Львові, застреливши високого російського функціонера з Москви,

А. Маїлова. Цей стріл упав у жовтні проклятого 1933 року. Польській окупаційній поліції у Львові Микола Лемик мужньо заявив: „Я є член Організації Українських Націоналістів. З її наказу я вбив представника московсько-большевицького уряду, на знак солідарности всіх українців у боротьбі з Москвою та протесту перед культурним світом проти злочинного вимордовування нею українців.” На польськiм суді, Лемик ще раз потвердив: „На наказ ОУН, я прийшов до консуляту з метою вбити представника московської влади, яка силою загарбала українську державу, нищить українську культуру і терором та голодом нищить українську націю”.

Ідея націовбивчого голоду не виникла в Москві випадково. Російські расисти і шовіністи завжди вважали, що Україні „не було, нема і не може бути”. Але коли вона все таки пробуджувалась до власного державного життя, то російська держава кидалася на неї немов дикий звір, щоб знищити її з поверхні землі. Голод був завжди засобом російських завойовників. Після програної війни з Росією під Полтавою за гетьмана Івана Мазепи, Москва у 1710 році „одних тяжкими роботами помордувала, других голодом поморила, а інших потруїла.” (з гетьманських документів) 1737 року, з рук москалів знову „множество тутешнього народу з голоду і нужди пропало”. (ствердження російського міністра Волинського) Письменник-ленініст Максим Горький у романі „Клім Самчін” пропагував в 20-их роках нашого століття вживання штучно організованого голоду, як засобу російської завойовницької політики. Його книга була видрукувана в Росії за большевиків мільйонним тиражем. Голод, як інструмент імперії, москалі вживали у 1891-92 роках і зокрема в 1921-22 роках, від якого загинуло не менше півтора мільйона населення Південної України. Помимо того, що урожай тоді був добрий, московські зайти грабували весь харч та везли сотнями транспортів на голодуюче російське Поволжя. Ленін наказував в 1919 році російським червоним ордам, які посунули на підбій України: „Ваша перемога над жовто-блакитними — це хліб для наших голодуючих жінок і дітей. Багнетом здобуйте для нас хліб!”

Жахіття 1932-33 років було страшним епізодом у віковій боротьбі української нації за своє державне і вільне буття та віковичним намаганням російської нації знищити українську націю, тим разом під прапором безбожницького і сатанічного ленінізму. **Росіяни вчинили жорстокий міжна-**

родний злочин. Проте своєї нелюдяної мети вони не досягнули. В 1940-х роках проявився з нечуваним завзяттям український визвольний і революційний націоналізм, який безпощадно громив російських імперіялістів. Москалі думали після упадку німецької імперії в 1945 році, що їм легко піде справа ліквідації ОУН-УПА. Але довгими роками вони кривавилися в боротьбі з українськими націоналістами, які змагали не лише за відновлення УССД, але й за відплату за злочин, поповнений москалями в 1932-33 роках. В рядах ОУН-УПА змагалися тисячі людей з центральної і південної України, які пережили цей російський злочин. В жорстокій боротьбі 40-их і 50-их років москалі втратили кількадесят тисяч найкращих своїх людей. І знову вони примінили у 1946 році проти української нації методу голоду. Проте тим разом ОУН-УПА не допустили до масового вимирання населення. Це тому, що визвольний рух 40-их і 50-их років був перешкодою до повного знищення Москвою українського народу.

Хоч сатанічній Росії ще вдалося запанувати тим разом над Україною, то їй не вдалося упокорити Україну. Під поверхнею тоталітарної і расистської імперії готуються нові лави борців за майбутню велич і суверенність християнської нації, символом якої є свято-софійський Хрест у золотoverхому Києві та свято-володимирський державний Тризуб. І скоріше чи пізніше прийде страшний суд над російськими завойовниками та убивцями за поповнені злочини над уярмленими націями, зокрема за злочин 1932-33 років!

Вічна пам'ять донькам і синам української нації, знищеним москалями у всіх голодових облогах!

Хай лунає, доки не сповниться, гасло ОУН: „Ненавистю і безоглядною боротьбою прийматимеш ворогів твоєї нації!”

Смерть російській імперії — ССРСР!

Хай живе боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу!

ПРОВІД ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

У квітні 1983 року.

